

Λιλιάνα Δρίτσα

Το μόνο που της είχε μείνει από την παλιά της ζωή ήταν μια πλαστική κούκλα. Μια κούκλα που της είχε χαρίσει ο παππούς στα τελευταία της γενέθλια, όταν έκλεινε τα επτά. Ήταν επειδή την κράταγε σφιχτά όλον αυτόν τον καιρό που περιπλανιόντουσαν μαζί με την μαμά, τον μπαμπά και τον μεγαλύτερο αδερφό της σε στεριές και θάλασσες χωρίς να στεργιώνουν πουθενά.

Ο παππούς δεν υπήρχε πια, είχε σκοτωθεί στον ίδιο βομβαρδισμό που γκρέμισε το σπίτι τους και τους ανάγκασε να φύγουν από την πόλη. Θυμάται ότι μόλις συνήλθαν έψαξαν στα ερείπια για τα λίγα πράγματα που χρειαζόντουσαν για το ταξίδι που μόλις άρχιζαν, λίγα ρούχα και λεφτά. Εκείνη πήρε την κούκλα της. Ήταν ζουληγμένη και τα μαλλιά της είχαν ξεριζωθεί, αλλά εκείνη την πήρε. Δεν ήταν μόνο που την ήθελε, φοβόταν μήπως ξαναγυρίσουν "οι κακοί άνθρωποι" και την κομματιάσουν, όπως είχε δει να κάνουν σε κάτι γείτονες πριν τους βομβαρδισμούς.

"Οι κακοί άνθρωποι", έτσι τους έλεγε μέσα της, γιατί δεν ήξερε πώς ακριβώς να τους ονοματίσει, ούτε ποιοί ακριβώς ήταν. Οι μαμά κι ο μπαμπάς τους έλεγαν αλλιώς κάθε φορά. Άλλοι, λέει, ήταν εκείνοι που σκότωσαν τους γείτονες, άλλοι ήταν αυτοί που έριχναν τις βόμβες... Άλλοι ήταν αυτοί που τους κυνηγούσαν στην αρχή του ταξιδιού τους, άλλοι τους έβαλαν σε βάρκες που βουλιάξανε κι άλλοι τους κλείσαν σε στρατόπεδα όταν κατάφεραν και φτάσαν σε μια στεριά... Όχι όλοι. Η μητέρα δεν τα κατάφερε...

Τις πρώτες μέρες έκλαιγε και την ζητούσε. Ύστερα απελπίστηκε, κουράστηκε και καθόταν αμίλητη με την κούκλα στην αγκαλιά της κι είχε αρχίσει να την λέει "μαμά" και να της μιλάει σα να ήταν ζωντανή και να την ρωτάει όσα δεν τολμούσε να ρωτήσει τους άλλους. Προσπαθούσε να καταλάβει τί είχε γίνει, προσπαθούσε να θυμηθεί... Όλο και πιο πολύ μπερδεύονταν, όμως και το μόνο που κυριαρχούσε στο μυαλό της ήταν "οι κακοί άνθρωποι" που έφταιγαν για όλα όσα τους είχαν συμβεί.

Εδώ και λίγο καιρό είχαν λίγο ηρεμήσει. Δεν κρύωναν πια και δεν πεινούσαν. Εκείνη, βέβαια, έβλεπε ακόμα εφιάλτες τις νύχτες και ξυπνούσε κλαίγοντας. Ακόμα αναζητούσε την αγκαλιά της μαμάς και το χαμόγελό της που όλο και ξεθώριαζε στη μνήμη της και δε θυμόταν πια ούτε τί χρώμα είχε η κουβερτούλα που την σκέπαζε και τί παραμύθι της έλεγε για να κοιμηθεί...Κι όλο και έσφιγγε πιο πολύ την ξεμαλλιασμένη κούκλα στην αγκαλιά της...

Αυτό που θυμόταν καθαρά ήταν "οι κακοί άνθρωποι", όμως ο μπαμπάς την διαβεβαίωνε πως όλα αυτά είχαν περάσει και πως οι κακοί άνθρωποι ήταν τώρα πια πολύ μακριά και δεν μπορούσαν να τους πειράξουν. Κι εκείνη τον πίστευε...

«Από αύριο θα πάτε και σχολείο», τους είπε ένα πρωί. «Θα βρείτε κι άλλα παιδάκια εκεί πέρα, θα κάνετε φίλους, θα μάθετε πράγματα!».

Χάρηκαν και τα δυο τους, ιδιαίτερα εκείνη που δεν είχε προλάβει να πάει σχολείο ποτέ και το άκουγε σαν κάτι μαγικό.

Σε δυο μέρες θα άρχιζαν. Τους δώσανε και κάτι πάνινες τσάντες, τετράδια, μολύβια, χρώματα. Εκείνη έβαλε μέσα κρυφά και την κούκλα της, ήθελε να της δείξει το σχολείο! Η μαγεία άρχιζε. Οι εφιάλτες ξεθωριάζανε.

Στο σχολείο, όμως, δεν τους περιμένανε άλλα παιδάκια. Ήταν κάτι περίεργοι άνθρωποι εκεί. Μεγαλόσωμοι, αγριωποί. Φωνάζανε δυνατά, κάνανε χειρονομίες. Δεν θέλανε να τα αφήσουν να μπουνε μέσα. Ήταν και κάτι με στολές που τους κοιτούσανε. Οι άλλοι ήταν πολύ δυνατοί και πολύ φοβιστικοί, σαν αυτούς που έβλεπε στους εφιάλτες της, σαν αυτούς που ξεπηδούσαν στη μνήμη της! Σαν αυτούς που είχαν σκοτώσει τους γείτονες και είχαν βομβαρδίσει το σπίτι τους. Σαν κι αυτούς που είχαν πνίξει τη μαμά της...

Τα μάτια της πλημμύριασαν δάκρυα. Έσφιξε στην αγκαλιά της την πάνινη τσάντα με την κούκλα.

-Οι κακοί άνθρωποι, ψέλισε ανάμεσα στους λυγμούς της, μας βρήκαν κι εδώ, οι κακοί άνθρωποι είναι παντού, μαμά!